

[Niels Helveg Petersen]

tatfæstelsen og overbygningen er en vigtig politisk tilkendegivelse, og det er lige netop det, der er meningen. Der er tale om et skridt i retning af at udvikle den politiske side af det europæiske samarbejde, og når man som det radikale venstre ikke ønsker denne udvikling, må man sige nej til pakken.

Det vil ikke være rigtigt i den danske debat at undervurdere eller under spille betydningen af traktatfæstelsen. Det er ikke kun et symbol, men også en vigtig politisk tilkendegivelse. Vi kommer til at miste udenrigspolitisk handlefrihed og uafhængighed. Vi vil i det politiske samarbejde ikke være uden påvirkningsmuligheder, selvsagt ikke, men risikoen i denne udvikling må vi betragte som større end gevinsten.

Det har en helt særlig betydning for det radikale venstres vurdering, at sikkerhedspolitikken inddrages i det udenrigspolitiske samarbejde. Det fremgår af artikel 35 i aftalen, hvori det hedder, at der skal være et snævert samarbejde i spørgsmålet om den europæiske sikkerhed. Det hedder videre, at landene er indstillede på at styrke samordningen af deres holdninger vedrørende de politisk-økonomiske aspekter af sikkerheden, og at landene er besluttede på at bevare de teknologiske og industrielle betingelser, der er nødvendige for deres sikkerhed. Dette afsnit åbner mulighed for en udvikling også i det våbenteknologiske samarbejde mellem landene og er en væsentlig anstødssten for det radikale venstre. Vi har den opfattelse, at det sikkerhedspolitiske samarbejde som hidtil skal foregå inden for NATO, og at det vil være skadeligt at inddrage våbenteknologien i det vesteuropæiske samarbejde. At dette til gengæld er et ønske hos andre af EF-landene, er ganske givet, og med traktatfæstelsen af samarbejdet vil det blive vanskeligere og måske umuligt for Danmark at modsætte sig en sådan udvikling.

I forbindelse med traktaten om det udenrigspolitiske samarbejde har den danske regering fremsat en erklæring om det nordiske samarbejde. Regeringen konstaterer, at indgåelse af traktaten ikke påvirker Danmarks deltagelse i det nordiske udenrigspolitiske samarbejde. Det er en vigtig erklæring, hvis den tages alvorligt. Jeg ser ingen som helst grund til at nedtone betydningen af erklæringen. Tværtimod er det vigtigt at holde regeringen fast på erklæringens hensigt, som er,

at Danmark kan deltage i det nordiske samarbejde i helt samme omfang som hidtil og har samme ret som hidtil til at være uenigt med de europæiske lande og enigt med de nordiske lande i udenrigspolitiske anliggender, hvis vi ønsker det, og det gælder f.eks. samarbejdet inden for FN.

Det er opgaven for kommende danske regeringer at vise i praksis, hvis dette skulle blive vedtaget, at erklæringen ikke er mundsvejr, men tages alvorligt, og det forhold vil det radikale venstre følge meget nøje.

Efter statsministerens udtalelser i den forløbne uge er det nu klart, at der vil blive afholdt en folkeafstemning. Det radikale venstre hilser dette velkommen. Det er en vigtig afgørelse, Danmark står over for. Det er befolkningen som helhed, der skal leve med konsekvenserne, hvad enten resultatet af afstemningen om pakken bliver et ja eller et nej, og det er det sundeste for folkestyret – også for Danmarks deltagelse i det fremtidige europæiske samarbejde – at befolkningen får mulighed for at give sin mening til kende.

Det er for det radikale venstre en selvfølge, at folkeafstemningens resultat må lægges til grund. Bliver det et ja til pakken, vil den radikale folketingsgruppe ikke med sine stemmer blokere for en beslutning i overensstemmelse med folkeafstemningens resultat. Hvilke konklusioner andre partier må drage, må de om, men det radikale venstre agter at følge denne linje.

Jeg skal herefter vende mig til de øvrige elementer i pakken.

Udviklingen af det indre marked er logisk og nødvendig. Hele meningen med EF-samarbejdet er at lette samhandelen. Ikke mindst Danmark kan have store fordele heraf. Efter afviklingen af todsatser og kvantitative handelsrestriktioner er fjernelse af tekniske handelshindringer det væsentligste, og hvor det drejer sig om at fjerne handelshindringer, går man efter forslaget fra enstemmige afgørelser i Ministerrådet til beslutninger ved kvalificeret flertal. Danmark er måske det land, der sjældnest vil være imod en harmonisering, der letter samhandelen. Danmark er traditionelt et frihandelsland. Andre lande som f.eks. Italien og Frankrig vil i praksis formentlig få betydelig større vanskeligheder ved disse nye bestemmelser.